

7

DIGITALE BADGES EN MICROCREDENTIALING

Auteurs

Janina van Hees (SURFnet, hoofdauteur),
Robert Schuwer (Fontys) en
Jenny de Werk (SURFnet)

TOEKOMSTSCENARIO

“Yes! Ik heb de gouden badge binnen voor het vak ‘Geschiedenis van de 17^e eeuw!’” roept Leah. “Ik miste nog het onderdeel ‘zeevaart’, maar met mijn videoblog van het bezoek aan het Scheepvaartmuseum is de badge nu compleet. Ik zet ’m snel op LinkedIn. Misschien krijg ik die stageplaats bij veilinghuis Christie’s dan alsnog!”

Ook Leahs moeder Marianne zit achter de computer. Zij is al een paar maanden op zoek naar een baan als vertaalster. Maar Marianne heeft niet stil gezeten: zij heeft op EdX de MOOC ‘English for Doing Business in Asia’ afgerond en daarvoor een badge gekregen van de HongKong University. Vandaag bereidt zij haar sollicitatiegesprek bij een Aziatische investeringsbank voor die op grond van deze badge contact met haar heeft gelegd.

Wat zijn badges en microcredentials?

Een badge is een digitaal icoon dat aangeeft welke kennis of vaardigheden iemand op een bepaald terrein heeft opgedaan. Een badge bevat links naar informatie over verworven kennis of vaardigheden, plus het onderliggend bewijs en informatie over de instantie die de badge uitgeeft. Werkgevers, onderwijsinstellingen, beroepsorganisaties of andere belanghebbenden kunnen de claim online verifiëren. Daardoor kunnen ze vertrouwen op de claim van de badgehouder (student of professional die verder leert). De student is eigenaar van de badge en bepaalt hoe en waar op het web hij de badge zichtbaar wil maken.

Open badges maken het mogelijk badges van verschillende instellingen te bundelen. Met gebruik van een open framework kunnen studenten hun badges verzamelen in een ‘backpack’ (vergelijkbaar met een e-portfolio). Van daaruit kunnen ze de badges beschikbaar maken voor derden.

Badges maken de weg vrij voor een potentieel ingrijpende verandering van het onderwijs: de introductie van microcredentialing. Studenten die geaccrediteerd hoger onderwijs volgen krijgen momenteel slechts één formele bevestiging van de kennis en vaardigheden die zij in hun opleiding hebben opgedaan, namelijk een

bachelor- of masterdiploma. Microcredentialing houdt echter in dat de onderwijsinstellingen hun onderwijs opknippen in kleine eenheden en hieraan een beoordeling of waardering koppelen. Deze losse onderwijseenheden kunnen zij niet alleen aan hun eigen studenten aanbieden, maar ook aan andere, nieuwe doelgroepen, zoals scholieren of professionals. Vervolgens kunnen de instellingen digitale badges verstrekken aan iedereen die zo'n eenheid succesvol afrondt. Daardoor krijgen deze eenheden een zelfstandige waarde. Toekennen van badges aan behaalde prestaties betekent overigens niet automatisch dat een onderwijsinstelling er ook studiepunten voor geeft binnen een regulier curriculum.

Een instelling of opleiding kan badges daarnaast voor andere doeleinden inzetten, bijvoorbeeld als spelelement binnen een cursus.

Badges en microcredentials in de praktijk

Concordia University Wisconsin: Master in Educational Technology

De 125-jaar oude Concordia University Wisconsin heeft een online variant, Concordia University Online, waar momenteel 2400 studenten onderwijs volgen. Sinds augustus 2014 biedt deze universiteit een [online masteropleiding in Educational Technology](#), die gericht is op onderwijsinnovatoren. Deze masteropleiding, waarin je iedere 8 weken kunt instromen, is opgebouwd uit meer dan 50 onderwijseenheden. Aan iedere onderwijseenheid is een badge gekoppeld. De studenten kunnen deze badges laten zien op hun profiel of op het web. Afhankelijk van het studietempo kunnen de studenten de master in 1 tot 2 jaar afronden.

Microcredentialing en MOOC's

MOOC's laten zien hoe onderwijsinstellingen non-formeel onderwijs in de vorm van cursussen kunnen aanbieden. Een student die een MOOC of een serie van MOOC's succesvol afrondt, kan daarvan een bevestiging krijgen. De diverse platforms duiden dit laatste aan met termen als nanodegrees (Udacity), specialization (Coursera) en programs (Futurelearn). EdX biedt tevens een aantal MOOC's waarbij de studenten hun geleverde prestaties bij een aantal (Amerikaanse) onderwijsinstellingen kunnen inbrengen in een

regulier programma, zodat de MOOC een vrijstelling oplevert. De studenten kunnen hun prestaties zichtbaar maken via badges of via (digitale) certificaten. Die kunnen 'verified' zijn, wat betekent dat de identiteit van de student is vastgesteld en eventueel dat een examen onder gecontroleerde omstandigheden is afgenomen.

Waarom zijn badges en microcredentials kansrijk voor het hoger onderwijs?

De inzet van badges bij microcredentialing biedt het hoger onderwijs een kans om nieuwe doelgroepen te bereiken, specifiek professionals die zich willen bijscholen. Deze doelgroep wil vaak geen complete opleiding volgen, maar wel bepaalde onderdelen. Vervolgens willen ze kunnen aantonen dat zij deze bijscholing hebben gevolgd.

Badges kunnen daarnaast een rol spelen bij de toegang tot bijvoorbeeld masteropleidingen. Daar vormen zij een nieuw hulpmiddel voor het erkennen van 'eerder verworven competenties', ook wel EVC's genoemd. Voor (potentiële) werkgevers maken badges het onderwijs dat iemand heeft gevolgd transparanter; badges maken de afzonderlijke vaardigheden beter zichtbaar.

Tot slot maken microcredentialing en badges het mogelijk om formeel en non-formeel onderwijs beter op elkaar te laten aansluiten (zie de tweede casus hierboven). De recente publicatie [European guidelines for validating non-formal and informal learning](#) biedt hiervoor handvatten. De publicatie houdt een pleidooi voor ruimere erkenning van informeel en non-formeel leren en kent daarbij een belangrijke rol toe aan microcredentialing,

Hoe kunnen badges en microcredentials bijdragen aan onderwijs op maat?

Badges maken het mogelijk aan kleinere onderwijseenheden een zelfstandige waarde toe te kennen. Daarmee neemt de flexibiliteit van het onderwijsaanbod toe: studenten hebben meer keuzevrijheid bij het samenstellen van het curricu-

lum. Studenten kunnen dan op zoek gaan naar onderwijseenheden (waarvoor zij badges kunnen krijgen) die passen bij hun eigen achtergrond en leerpad.

Kansen en uitdagingen

Studenten en professionals kunnen zelf kiezen uit een groter, flexibel onderwijsaanbod waar dan ook ter wereld. Ze zijn dan niet meer afhankelijk van het aanbod van één onderwijsinstelling. De onderwijsinstelling heeft het voordeel dat zij nieuwe doelgroepen kan bereiken met hun onderwijs. De keerzijde hiervan is een mogelijke versplintering van het onderwijs. Hierdoor kan het ideaal van 'Bildung' in gevaar komen: de persoonlijke vorming van studenten. Is dit nog voldoende geborgd als iedereen zijn eigen leerpad samenstelt? En wie bewaakt de consistentie en het niveau van een curriculum dat op deze manier tot stand komt?

Een andere potentiële uitdaging is dat studenten in de initiële opleidingsfase wellicht minder animo hebben om een volledige bachelor- of masteropleiding te voltooien, als een werkgever tevreden is met een korter leerpad, afgerond met een badge. De organisatorische inspanningen stijgen wellicht, omdat microcredentialing een intensievere administratie van leerresultaten betekent. Daar staat weer tegenover dat erkenning van EVC's makkelijker wordt en de doorstroom kan verbeteren.

Als onderwijsinstellingen badges willen toepassen, moeten zij verschillende keuzes maken. Ze moeten bepalen welke leerprestaties zij met badges willen honoreren (geaccrediteerd of juist niet-geaccrediteerd onderwijs). Ook moeten ze de omvang van de (leer)eenheden vaststellen waaraan ze badges willen toekennen en kiezen of ze de badges alleen intern willen gebruiken of ook extern zichtbaar willen maken.

Samenvattend bieden badges, gekoppeld aan microcredentialing, een uitgelezen kans het onderwijs te flexibiliseren en non-formeel en formeel onderwijs met elkaar te verbinden. Hier zitten echter ook de nodige risico's aan vast, omdat het diplomastelsel waarin de waarde en de samenhang van het gevolgde onderwijs geborgd zijn onder druk komt te staan. Het onderwijs zal hiermee de komende

tijd moeten experimenteren en gezamenlijk bepalen welke ontwikkeling precies wenselijk is. De eerder genoemde publicatie *European guidelines for validating non-formal and informal learning* van de EU kan hier wellicht handvatten voor bieden.

Meer weten?

- Cedefop (2015), [*European guidelines for validating non-formal and informal learning*](#)
- Educause (2014), [*7 things you should know about Badging for Professional Development*](#)
- ELI Brief (2015), [*Developing a Higher Education Badging Initiative*](#)
- European Commission (2016), [*Validation of non-formal MOOC-based learning*](#)
- In december 2016 wordt tevens een whitepaper van SURFnet verwacht over dit onderwerp.

Reactie student

Ik vind badges een interessante ontwikkeling. Ze bieden studenten veel mogelijkheden om zelf te kiezen waarin ze zich willen ontwikkelen. Badges zijn zeker kansrijk voor het onderwijs. Studenten worden op deze manier meer baas van hun eigen curriculum. Hierdoor kunnen ze meer differentiëren en daar ook waardering voor krijgen. De waarde van een diploma, maar ook het 'bildungsaspect' zijn allebei belangrijk voor studenten. 'Wat leer ik nou echt van een opleiding?' is een vraag die centraal staat. Deze trend heeft op dat gebied twee kanten. Aan de ene kant worden concrete skills inzichtelijk, dat is positief. Maar aan de andere kant is het belangrijk te waken voor een pakket dat als los zand aan elkaar hangt in plaats van een totale set van vaardigheden. Ik zie badges momenteel dus vooral als een goede toevoeging op reguliere programma's.

Jeroen Wienen, algemeen bestuurslid bij het Interstedelijk Studenten Overleg (ISO)